

évi szorgalom
 ört, hogy zen-
 e persze csak
 Schmidt Lipót.
 la végett for-
 dy Nandine.
 közlöm. Javi-
 a te rejtvénye-
 e mikép szer-
 ra már bizony
 közül! De ha
 bizonyára föl-
 zködásod örö-
 Besoroztam. —
 gyan, de egy-
 mi példaszót,
 annak a sor-
 azva. Hiányzik
 karika, kerek,
 eg. — Jakabfi
 arsággal pipa-
 nd inkább rit-
 en oly nagy
 tjt pipát őrzök
 y János, nagy
 thetetlen dicső
) melynek füst-
 tlan mester az
 . A nevedet
 gh Pál. Nem
 már rég meg-
 eszébe jutot-
 csak a kettő-
 megfejtők közé
 Manczi. Mily
 os papiros! —
 vééről, a jövő

val Somlyody

os szélű levelét
 F. b.

az Orsz. gyer-
 z ingyen tejré.)
 lakozón!

F. b.

NDOR.

let.
 pesten.

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

A KIS KÉMÉNY-SERPŐ. (Lásd a 180. lapon.)

A CSILLAG-SZEMŰ JUHÁSZ.

Irta Sebestyén Ede.

— Képekkel. —
(Folytatás.)

BEBUSULT a leány szörnyű-mód erre a beszédre, mert hogy félt az alkonyattól, pedig hát a fehér király országában sohasem áldoz le a nap. De hát ő ezt nem tudta. Hát amint ott ül a kövön, arra jön a Gyorslábu. Megszólítja a lányt.

— Mit busulsz lelkem?

— Hogy ne busulnék? ... mondja a leány, mikor a Mindentudó, aki megmondja nekem hogy merre van a község-háza, a harmadik határban jár és csak tizenkét óra mulva ér ide, nekem pedig itt kell őt várnom ezen a kövön.

— No, ne busulj! mondja a Gyorslábu. Majd én eléje megyek és egy-kettőre vissza jövök.

Avval aztán se szó, se beszéd, úgy elvágatott, hogy a szélvész sem érte utól. Pedig nagyon iparkodott a nyomába, mert a király is akart valamit kérdeztetni a Mindentudótól és a szélvészt küldte a Gyorslábu után.

Hát, alig hogy eltűnt a Gyorslábu, ki sem hült még a föld a lábaitól, már vissza is jött.

— Azt üzeni néked a Mindentudó, hogy nem tudja, mit akarsz tőle, mondta a leánynak, aki erre még szomorúbb lett.

— Ennek a fele sem tréfa, gondolta a leány, mikor kicsit össze szedte magát. Volt szép vőlegényem, de nincs; volt hazám, de nincs. Már most mi lesz énbőlőlem?

Amint ott üldögél és busul, egyszerre nagy tolongás támad körülötte. Milliányi ember rohant végig az utcákon, mint ha a tenger ontotta volna őket vad haragjában.

— Minden ember menjen föl a várba! ordította egy vörös szakálu. A leány megismerte. A Gyorslábu volt.

A nagy nép-áradat elvonult. Nagyon jól lehetett látni letről, hogyan huzódtak föl a várba, a szeszélyesen kigyózó uton. Egykét házból kijöttek még elkésett alakok, néhány szót váltottak, aztán ucczu neki!... futottak föl a kakas-lábon forgó várba. Egy legény karon ragadta a elhagyott leányt is és magával hurcolta. Egykettőre az egész város népe fönn termett a fehér király színe előtt.

No, kedves fiaim, most szeretném néktek elmondani, hogy mi mindent lehetett látni abban a parádés teremben, ahol a sok nép összegyűlt. Hol is kezdjem? Sokat nem mondhatok el, mert ha mindent föl akarék nektek sorolni, ha száz szájam volna is, mind bele fáradna. Kezdem hát illendőség okáért magán a gazdán: a fehér királyon. Kedves gyermekeim! Nem akarok tóditani, de azt mondhatom, hogy a fehér király haja meg szakálla fehérebb volt a leasett hónál. Hogy mennyivel volt fehérebb? Azt akkor se tudnám elmondani, ha száz-annyi volna is a bölcseségem. De ha a haja, meg a szakálla fehér volt, annál feketébb volt a szeme. A legis-sötétebb feketeség volt az ő szeme. És hogy ragyogott! Bizony mondom, hogy az esthajnali csillag sem különben.

Nem is csoda, hogy így volt. Nagy öröm érte ősz fejét: mert a föltámadt halott, Hófehérke, az unokája volt. Már most azt akarta a király, hogy ha néki öröme van, örüljön a népe is. Ezért gyűjtötte őket össze a várában.

A parádés teremben volt fölállítva a király tündöklő trónusa, mely az égisz éré

a várba!
 éány meg-

Nagyon jól
 zódtak föl
 ton. Egy-
 tt alakok,
 u neki!...
 gó várba.
 elhagyott.
 Egykettőre
 tt a fehér

mém néktek
 etett látni
 a sok nép
 okat nem
 t föl akar-
 ijam volna
 át illendő-
 fehér ki-
 em akarok
 gy a fehér
 ebb volt a
 volt fehér-
 elmondani,
 ölcseségem.
 fehér volt,
 A legisleg-
 ne. És hogy
 gy az est-

volt. Nagy
 madt halott,
 r most azt
 öröme van,
 jöttötte őket

fömlállitva a
 az éig érő

fának a koronájából készült és úgy tele
 volt verve ragyogó arany szöggel, hogy
 több volt benne az arany, mint a fa. A trón
 fölött a korona volt, amelyet vastag fátyollal
 kellett leborítani, mert emberi szem nem
 tudott bele nézni a fényébe. A falak a
 legritkább növényekből font szőnyegekkel
 voltak beborítva és ezerféle színű madár-
 tollakkal diszesítve. A tollak között millió-

... HÓFEHÉRKE NYOMÁBAN JÖTT ... (Lásd a 180. lapon.)

számra huzódtak meg apró fényes bogarak és ragyogó világosságot árasztottak a szemre.

A király elfoglalta helyét a trónuson. Ekkor megharsantak a kürtök s az arany-hegyi hét törpétől kísérve belépett Hófehérke. Egyenesen a királyhoz ment, aki megölelte, megcsókolta és maga mellé ültette. Hófehérke nyomában jött (Lásd a képet a 179. lapon.) Csipkerózsza, Hamupipóke, a piros-bóbitás kis leány, nagy kísérettel Tündér Ilona, világszép Nádszál kisasszony, Jancsi és Juliska . . . de ki tudná mind elő sorolni azt a sok szép kisasszonyt meg ifju urat? Mikor aztán mindenki benn volt már, utoljára maradt az arany-haju királyfi. Ez bejött, oda ment Hófehérkéhez, átölelte, megcsókolta és a baljára ült. (Vége köv.)

A KIS KÉMÉNY-SEPRŐ.

(Képpel a ezimlapon.)

Nini ni,
Hát ez mi?
Megijedt a kis Tini.

Szegény szinte kövé vál,
Kiabál:
»Itt az ördög! Elém áll!
Jaj, be szörnyű fekete
Arcza s minden egyebe.
Nézd csak, nézd csak Marika,
Vállán milyen karika.
Riadásul lajtorja!

Mindjárt elvész,
Mindjárt végem!
Sándor, Mari, mi lesz velem!
Segítsetek,
Kérlek szépen!«

S nini ni,
Most ámul csak kis Tini:
Mari, Sándor
Dehogy fél..

Nincs arczukon sem rémület,
Sem izzony . . .
Sőt ami több: nevetnek is,
A bizony!

»Ejnye, ejnye Tinike,
Milyen fura arcot vágsz!
Rémültödben
Mit nem látsz!
Ördögöt?
Hát még mit?
Kémény-seprő
Ez a kormos fiu itt!
Igaz, hogy csak inas még,
De mint ürge,
Olyan fürge.
Olyan gyorsan kuszik, mászik
A kéménybe felfele.
Megmutatja:
Barátkozz csak meg vele!«

Tini ámul,
Tini bámul.
Tipeg balra, tipeg jobbra.
Közel megy — és
Meg is fogja!
S egyszerre csak
Nini, ni . . .
Tini orrán
Mi van, mi?
Sötét folt,
Milyen rajta soh'se volt!
Korom biz' az,
Nem egyéb,
Kulimásznál feketébb.
Hahaha!
Hahaha!
Adta fura gyereke,
Mostan ő is fekete!

S hogy a tréfa teljes legyen,
Ugy kacagnak mind a négyen,
Hogy kijön a mama is . . .
S mit csinál?
Nevet biz' ő maga is!
S minden jó, ha jó a vége —
Nevessünk hát mi is vele!

Andor diák.

SZEGÉNY PISTA!

LÉRJEMNEK főszolgabíró korában egy Gyöngyösi Pista nevű legény volt a hajduja.

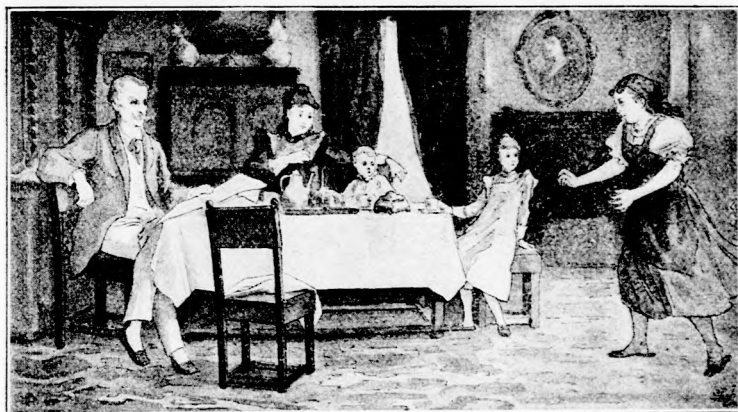
Egy júniusi szép nap reggelén, alig hogy fölkelünk, magából kikelve, sápadt arccal, lihegve ront be háló-szobánkba a Zsuzska, a gyermekek dadája; mint a szélvész fölborít székét, zsámolyt, mindent ami utjába akadt, s rémülten kiáltja:

— Jézus, egy Isten szent háromság! Segítség! Segítség tekintetes uram, tekintetes asszonyom! Jajajaj!... a Pista beleesett a kutba!

Megmozdulni sem birtam rémültömben. A férjem is megijedt: milyen szerencsétlenség! Hogyan eshetett az meg?

De a Zsuzska folytonosan csak azt óbégatta:

— A lyukon esett bele a kutba! A lyukon csuszott bele a Pista a kutba!

... LIHEGVE RONT BE HÁLÓSZOBÁNKBA A ZSUZSKA.

Gyorsan magunkra kapkodtuk a ruhát s ijedten kiszaladtunk az udvarra; a kis lányok nagy sirással, mert a mindig jókedvű, játékra kész bolondos Pistát nagyon szerették.

A tágas udvar közepén volt a gémes, fődővel is ellátott kut.

Hát Uram fia!... mit látunk?

A Pista ott áll a kurnál s egész lelki nyugalommal kotorász a mély vízben a hosszú vas kampóval.

Megharagudtunk a Zsuzskára: hogy mer magának ilyen gonosz tréfát megengedni, mindnyájunkra így ráijeszteni? Haszon-talan teremtés!

De a Zsuzska szepegve még most is folyton csak azt hajtotta férjem dorgáló szavára:

— De igaz! De igaz! A lyukon esett bele! Hisz' láthatja a tekintetes ur, hogy a Pista most is a Pistát halássza kifele a vas horoggal! Ehen-e! Szegény Pista! Mán ki is huzta a kutbul a Pista!

Sajna! Igaza volt.

Éppen akkor tünt föl a vas kampó hegyén agyon ázva, lelógatott fejjel, életelenül, mindnyájunk kedvence, a kedves kis Pista: a csóka-fióka.

Szegény Pista csóka! Nagyon szerettük a tanulóknak, mindnyájunkhoz igaz szeretettel ragaszkodó madarat.

Szegény kíváncsi jószág!

Mindent elcsenegető, eldugdosó szokásaival, de még madár-fejével s arczával is annyira hasonlított a hajdu Pistához, hogy őt is Pistának neveztük el. Mennyi tréfánk volt a névcsere miatt! Pista (a hajdu) mindig azt hitte, hogy őt szólítják, ha valaki Pistát (a csókát) hívta. Ez a csereberek sok derűtséget okozott a háznál.

S mint Pista, a hajdu: azonképen Pista,

... ÉPPEEN AKKOR TÜNT FEL A VASKAMPÓ HEGYÉN.

a csóka is, minden lében kanál szeretett lenni.

A kut deszkázata alján pedig volt egy ökölnyi lyuk, melyet mi már elővigyázatból többször betapasztottunk; de Pista, a csóka, nem nyughatott tőle: folyton zaklatta a nagy kíváncsiság. Alkalmassint ilyen formát gondolhatott:

— Ugyan mit titkolóznak olyan nagyon előttem? Mit rejteget abban a nyílásban

olyan féltve az én kedves druzsám, a hajdu? Mi lehet ott? Nem valami csillogó gyémánt-e?

Azon a szerencsétlen reggelen is olyanféle járhatott a madár okos fejecskéjében:

— Mért tapasztja be mindig az én druzsám, amit kívájok, kikaparok?

Ő volt a háznál a legfrisebb. A többi madárral ő kelt föl legkorábban. Senki

sem láthatta, senki sem háborgatta szorgos munkájában, midőn — talán már tizedszer — neki állott a esőrével, karmával a nagy munkának.

Lehet, hogy a szomszédék magas kéményén fészkelő okos gólya néni figyelmeztette is, mikor — mint rendesen — az udvar fölött szállott el a nádasba békászni:

— Pista Pista! A kíváncsiság már soknak a vesztét okozta... vigyázz!

De Pista nem hallgatott rá; okosabbnak tartotta magát a tudós gólya néninél.

Pedig gólya bácsi is lekiáltott hozzá, jó-szivűségében még a fiainak szánt pompás kigyó-falatot is kiejtette miatta az ő hosszú esőréből.

— Pista, Pista! Az önhittség nagy veszedelem!

Pista csak tovább kapart. No most rögtön megtudja, micsoda csillogó kincset rejteget itt előle a druszája? Nini! Már látja is áticsillámlani egy parányi nyílason. Még egy bökés... még egy kaparás... még egy erős taszítás... és potty!... már benne is volt! Már is ott vergődött szegény a mély kutban, a csillámló tiszta hideg vízben.

Mire Pista, a hajdu, észre vette, aki épp vizet merni ment a kutra; már az ő Pista druszájában nem volt élet.

Nyomorúságosan, segítség nélkül fult oda a csalogató, csillámló vízben.

Mama.

TALÁLÓS VERSEK.

(Megfejtésük a 190. lapon.)

I.

*Koronám van, de mi haszna,
Ha országom nincsen,
Büszkeségem az én egész kincsem!
A magasba török mindég
S nem mozdulok még sem,
Ha a testem ég, sem . . .
Mert bizony a tüzhálál a végem,
Noha sokan köszönhetik
Enyhülésük nekem:
Enyhülésük forró tűzü nyáron,
Amikor én hűs árnyékkal várom!*

II.

*Mint hű kutya kísér, akár hová
Mész,
Soha el nem fárad, mindig utra
Kész,
Bár milyen a sorsod, veled marad
Ő,
És ha te nősz: akkor ő is veled
Nő.

Nem kell neki étel, és ital se
Kell,
Árva fillér nélkül, kísér téged
El.
Eilentéte fénynek s csak a fényből
Él.
Ha sötét van, meghal. De ettől se
Fél.*

GYERMEKI SZINÉSZ.

(Dezsőfi Ferike.)

ÖME egy 6 éves fiucska, aki a múlt hóban lépett föl először s azóta hetenkint többször áll a Népszínház közönsége előtt egy bohózatban, melynek czime »Egy görbe nap«, s melynek beköszöntőjét, *Borsszem Jankónak* öltözve, bátran s értelmesen mondja el a sugó-lyuk előtt.

Arcképét csak azért közlöm, hogy bemutassak nektek egy kis gyermeket, aki már — kenyérkereső.

Valami kedves jelenet az, midőn a sujtásos szolga ölbe hozza be a csöpp emberkét, egy tarka

kis emelvényre állítja, melynek tetejéről intézi a szót Ferkó a zsufolt házhoz.

Szabatosan, bátran és nyugodtan mondja el az ő mondókáját. Taglejtése kifejező, beszéde értelmes, bár a hangja alig erősebb a madár-csiesergésnél.

A nézők kíváncsian fogadják, derülten, kaczagással s éljenzéssel kísérik távozását és dörgő tapsokkal hívják 5-ör 6-or is a függöny elé.

Ha Ferkó megszereti ezt a pályát, műveltséget szerez s a szerencse hű marad hozzá: *Dezsőfi Ferkóra* szép jövő néz, melyet — úgy-e bár? — mindnyájan kívánunk a kis embernek.

Forgó bácsi.

FOGAS KÉRDÉSEK.

(Megfejtésük a 186. lapon.)

I.

Mi az, ami a jobb kézen bal felől van, és a bal kézen jobb felől?

II.

Ki az, aki szüleimnek gyermeke és még sem testvérem?

III.

Hány darabot lehet egy egész, 3 kiló sulyu kenyérből levágni?

IV.

Melyik a legkönnyebb művészet?

HÍRES HUSZÁR.

*Híres huszár Pista gyerek,
Nem köll neki czifra nyereg;
Vesszöbül van paripája,
Minek tenne nyerget rája?*

*Egy vasárnap hát a lován
Csak elindul nagy szaporán,
S kiüget a faluvégre:
Ha találna ellenségre.*

*De alig hogy kitért:
Megdördülnek a fellegek
És csorogni kezd a zápor,
Nyári zápor a javából.*

*Bezzeg Pista sem megy tovább:
Meggfordítja kedves lovát,
S vágtat haza, bõrig ázva,
Bõrig ázva, csontig fázva.*

*Pityeregve megérkezik,
Törülgeti a szemeit,
Már amint egy oly átkozott
Vitéz huszár tenni szokott.*

*Szégyenkezve sandarol be
Édes anyja elejébe,
Ki a huszárt ölbe kapva,
Szeliden így pirongatja:*

*»Manó vigye a lovadat:
Nem ő sáros, hanem magad!
Nem kell nekem ilyen gebe,
Azonnal a tüzre vele!*

Jakab Ödön.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Harcz a verebek ellen. Észak-Amerikában valóságosan harcolnak a verebek ellen — annyira elszaporodtak és annyi kárt okoznak. Pedig ezelőtt 50 évvel alig ismerték ott a mi kis fakó barátunkat. Európából szállítottak oda néhányat az állat-keretek és más tudományos intézetek számára. 1850-ben aztán New-Yorkban szabadon bocsátottak 8 pár verebet, hogy élénkítsék a séta-tereket. És ennek a néhány madárnak utóda az a rengeteg veréb, mely valóságos csapása lett Amerikának. Ha tudjátok, hogy e madarak évente hatszor költenek ki 4—6 tojást, nem is csudálkozhattok e rendkívül elszaporodáson. Mert, ha minden veréb-pár évente csak 21 tojást költ is ki, azok a New-Yorkban szabadon bocsátott verebek 10 év alatt már 275.716,983.698 darabra szaporodtak! Valóságos csapás! Megsemmisítik a vetéseket, kerteket és szőlőket! Csak természetes tehát, hogy az amerikaiak védekeznek e kellemetlen vendégek ellen.

*

Milyen magasra röpülnek a madarak?

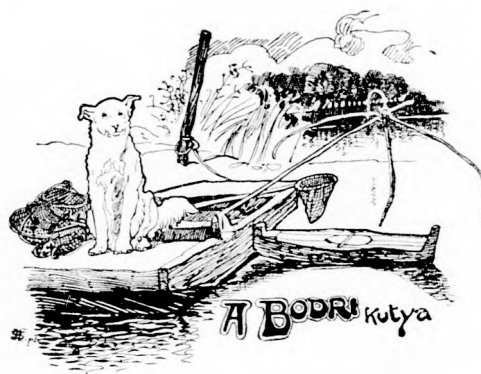
A léghajósok érdekes megfigyeléseket tettek arra nézve is, hogy milyen magasra röpülhetnek a madarak. Így Hergesell strassburgi léghajós 3000 méternyi magasságban egy sassal találkozott, máskor pedig két gólyával és egy kányával 900 méternyi magasságban. Más léghajósok 1000 méternyi magasságban pacsirtát és 1400 méternyi magasságban hollót láttak.

De e találkozások kivételesek. 1000 méternyi magasságon tul ritkán látni madarat. Sőt 400 méternyire is csak kevesen emelkednek.

A FOGAS KÉRDÉSEK MEGFEJTÉSE.

(Lásd a 184. lapon.)

I. A hüvelyk-ujj. II. Én. III. Csak egy darabot. Mert ha egyet levágtunk, már nem egész a kenyér. IV. A zene. Mert játszva tanuljuk meg.

JÁRTATOK-E már a Tisza mellett? Látatok-e már kicsi halász-kunyhót, melyet vén fűzfák öveznek? A házikó előtt kiterített hálók száradnak. Ezekkel fogják a sok ezüstös halacsát.

De én most Juczikáról akarok nektek mesélni és az ő legkedvesebb pajtásáról: Bodri kutyáról.

Juczika édes apja halász-ember volt. Ott laktak a Tiszaparton, a kis halász-kunyhóban. Ha már sok volt az össze fogott hal, a Juczika édes apja fölkerekedett, bement a városba, eladta a halakat, szép fehér pénzt hozott helyette; Juczikának pedig rákszem czukrot, piros pántlikát, mit.

Szerette Juczika a czukrot is, a piros pántlikát is, de legjobban szerette Bodrit. Hogy is ne szerette volna? Azért, hogy Bodri négy lábon járt, okosan tudott nézni a szemével, mint az ember. A szeretettét is ki tudta mutatni Juczikának. Hol körül ugrálta, elfutott tőle, meg vissza hozzá, sőt még a kis lánynak piros orcáját is megnyalta, ami Bodri nyelvén anynyit jelentett, hogy — puszi. De Bodri bátor is volt s ezt ugyancsak megcsodálta Juczika. Beugrott a Tiszába, (Lásd a képet a 187. lapon.) beuszott a víz közepéig,

azután vissza uszott a partra. Amikor kibujt a vízből, megrázta bundáját, s ilyenkor a víz-csöppek nagy ivben permeteztek le róla.

Szép nyári délutánokon mindég együtt játszott Juczika az ő Bodrijával. Mig a

Juczika édes apja halászatott, addig ő Bodrival a parti homokban ült, mert a Tisza partját csillogó, fényes homok borítja, mint ha arany porral volna behintve. A homokban meg sok béka-teknőt lehet találni: ezüstös fehér béka-teknőt, amiben

... BEUGROTT A TISZÁBA. (Lásd a 186. lapon.)

az öreg béka a porontyait ringatja, altatja s brekeg nekik altató bölcsődalt. Ugy-e bizony, tán el se hiszitek?

Sokáig tartott a Juczika öröme, hanem egyszer nagy baj történt.

A Juczika apja bevitte a halakat a városba, Bodri is elment vele — megtette ezt máskor is — de a nagy városban valahol elkódorgott. A Juczika apja pénzzel, czukorral, piros pántlikával jött haza, de ...

Bodri nélkül. Bodri eltünt s Juczikát nem vigasztalta meg sem a cukor, sem a piros pántlika.

Egész éjjel a Bodri kutyával álmódott. Hiszen ti is avval álmodtok, amit szeretnétek: ki piros csákovával, ki hajjas babával. Van, aki mákos kalácssal.

Hogy reggel fölébredt, kifutott az országuttra s nézte-nézte reggeltől délig, nem jön-e vissza a Bodri? De a Bodri csak nem jött, és nem jött más nap sem, harmadnap sem. Juczika sirt, rítt, mert nagy volt az ő kis szívének ő szomorúsága.

Pedig a Bodrinak jobb dolga volt, mint Juczika gondolta volna.

Betévedt valahogy egy nagy házba, ahol Palikák laktak. Palika egy fényes nagy szobában ült az ablak mellett betegen. Sápadt volt az arca mint a fehér fal. Észre vette, hogy Bodri az udvarban szaladgál. Nagyon megörült neki. Mosolygott, tapsolt, pedig már hetek óta olyan bánatos volt az arca, mint a szegett szárnyu madaré.

A Palika mamája is nagyon megörült, hogy felvidult az ő Palikájának az arca. Bodrit megfogták, bevitték a fényes szobába, az inas a kerti kut mellett alaposan megmosta a bundáját, aztán minden jóval tartották, úgy, hogy harmad-napra már úgy érezte magát, mint ha mindig ott lett volna. Palika pedig egészen boldog volt, megtelt és piros lett az arca s napról-napra jobban gyógyult.

Egy nap-sugaras délután Palikát kivitte a mamája sétálni. A Bodrinak szép selyem-zsinórt kötöttek a nyakába (Lásd a képet a 189. lapon.) s úgy vezette végig Palika az utcán. Bizony mindenki megnézte azt a helyes kis kutyát.

Hanem egyszer csak furesa dolog történt. A Bodri elkezdett szükölni, vinyogni... el akart futni Palikától s Palika alig bírta őt megfékezni a zsinórral.

Az utca-sarkon egy kis paraszt-lányka állt egy paraszt emberrel. A Bodri egyszerre akkorát szökkent, hogy Palika eleresztette a zsinórt, aztán a bolondos kis kutya ráugrott a kis leányra s össze-vissza nyaldosta az arcát.

Palika ámultan nézte őket.

A kis leány, aki nem volt más mint Juczika, átölelte a kutyát, simogatta a fehér bundáját, az arca ragyogott és nyájasan szólogatta:

— Hát megkerültél, te csavargó? Te rossz kutyus? Hol jártál? Éheztél, fáztál? Már most haza viszünk, tejes kásával etetünk... te, te hűtelen! Hanem bizony szép fehér a bundád! Miféle ezüst láncz csörög a nyakadon? Miféle zsinór fityeg a gyűrűjében?

De erre már Palika is sirva fakadt.

— Ez a kutya az enyim! mondá Juczikának.

Juczika, midőn meglátta az uri fiut, eltátotta a száját.

— De biz' az enyim! felelte haragosan. Hiszen te a nevét se tudod. Bodri! Bodri!

És a Bodri örömeiben valóságos tánczot járt Juczika körül.

— Haza viszünk! Meglátod megint a Tiszát, a mi kis házunkat. Otthon aztán meg is fürdetlek, jó lesz?

De ezt már Palika nem bírta el szárazon. Odasimult az édes anyjához és keservesen zokogott:

— Akkor én megint beteg leszek, talán meg is halok.

A Bodri pedig mint ha észre vette volna

a Palika szomorúságát, oda futott és kedvesen hozzá dörgölődött.

Palika letérdelt a kutya mellé, simogatta a szőrét és beszélt hozzá.

— Te jó kutyám! Ugy-e nem hagysz el engem? Igaz, hogy a nevedet sem tudom, de szeretlek. Etetlek minden jóval. Ne

hagyj el engem, mert én akkor megint beteg leszek.

Most már Juczikának is eltörött a mécsese. Sirt a kis leány, sirt a kis fiú is, csak a Bodrinak volt jó kedve.

Juczika jó-szívü volt s látta, mennyire szereti Palika azt a kis kutyát.

... SZÉP SELYEM ZSINÓRT KÖTÖTTEK A NYAKÁBA. (Lásd a 188. lapon.)

— Hát beteg lennél, ha a Bodrit elvinném? kérdezte.

— Nagyon beteg! Amig nem ismertem, szomoru voltam és keserü orvosságot ittam.

— Az rossz lehet, szólt Juczika.

— Nagyon rossz! felelte Palika.

— És sok orvosságot ittál?

— Sokat. Száz üveggel is!

— Ha a Bodrit itt hagyom, nem iszol?

— Akkor semmi bajom sem lesz.

A Palika édes anyja erre össze-vissza csókolta Juczikát.

Ugy is lett. A Bodri Palikánál maradt. De Juczikát minden héten behozta az apja a városba. Volt akkor öröm és játék! De még nagyobb, amikor melegebbre fordul

ván az idő, Palikáék mentek ki a Tisza partjára.

Juczika, Palika leültek a fűvénybe s kettesben keresték a fényes békateknőket. A Juczika apja meg nagyokat mesélt a vízi tündérekről. De a legboldogabb Bodri volt, főképen ha fácskát fogattak vele a Tiszában.

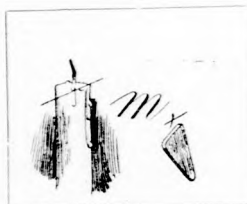
Pásztor József.

INNEN-ONNAN.

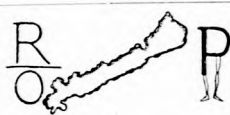
Nagy ideig tartó tűz. Az olyan tűzre, mely három-négy napig tart, már azt szokták mondani, hogy nagy tűz volt. Hát még az olyanra, melyet egy hét alatt sem birtak eloltani! Pedig mik ezek a tüzek ahhoz képest, mely ezelőtt 45 évvel Arizonában ütött ki, ahol egy petroleum-bánya gyuladt ki. Tudjátok, hogy mikor aludt el ez a tűz? Hát — a mult nyáron. Vagyis negyvennégy évig égett egyfolytában! Képzehettek, hogy mennyi petroleum éghetett el e rengetek idő alatt. Hozzá értök számítása szerint, mintegy 450 millió hektoliter! Ehhez a tüzhöz még az is kis Miska volt, mely Bakuban ütött ki, pedig itt is 11 évig égtek a kigyulladt petroleum-források.

KÉP-REJTVÉNYEK.

I.

II.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Apró szindarabok“.

Gyermek-előadásokra gyűjtötte **Forgó bácsi**, több képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A „**Forgó bácsi könyvtára**“ című sorozat egyik önálló kötete.)

A TALÁLÓS VERSEK MEGFEJTÉSE.

(Lásd a 183. lapon.)

I. Fa. II. Árnyék.

A »KIS LAP« LXII. köt. 10-dik számában közölt kocka-rejtvény megfejtése:

L	A	P	Á	T
A	P	Á	T	
P	Á	R		
Á	T			
T				

*

A tréfás-kérdések megfejtése:

Timár, huszár, zár, számár, pohár, Szatmár, január, czár.

Helyesen fejtették meg: Bertényi Ilus, Erzsike és Imre, Aninger Sasa, Klára és Jolán, Kazy Péter, Piskó Béla, Májay Eugénia, Csépany Béla, Rhédey Zoltán, Herzfeld Tónika, Magyar Ambrus, Knebel Riza, Reismann Armin, Fuchs Nándor, Mándy Pál, Hatschek Adrienne, Révész Irén és Vilma, Dumtsa Dömötör, Schmideg Jolán, Tallián Andor, Andrényi István, Wellisch Margit, Epstein Ezsike, Boschán Jenő és Pista, Tomaszek Márta és Bözske, Kimmel Dagmár, Sándor Béla, Árvay Jenő, Bing Miczike, Geréb Andor, Romeiser Jolán, Pap Lilike és Gizike, Schill László, Balassa László és Béla, Rencsisovszky Margit, Ybl Mártha, Faragó Károly, Német Imre, Trebitsch Imre, Scholtz Aranka, Stössel Jakab, Háy Misi és Bandi, Kerekes Gyurka, Roboz Atala és Elza, ifj. Beierl József, Csauscher Mariska, Kácsér

Margit, Vass Juliska, Perényi Józsa, Felek György, Csongrády Ilona és Attila, ifj. Tiszti Lajos, Lengyel Margit és Kálmán, Panghy Margit, Riedl Gyula, Vatyay Mariska, Decsy István, Tottál Irénke, Koller Józsa, Weisz Sándor, Sinkovits Clarisse és Ilona, Sümegh Juliska, Ilonka és Radó, Borsos László, Krisztinkovics Imre, Gonda Dezső és Mariska, Blau Arthur, Ujhelyi Gabriella, Deészy Annuska, Neu Jenő és Katicza, Frankl Lilly, Strasser Endre, Szűts Elluska, Münnich Margit, Práger Aurel, ifj. Ternovits Odön, Büben Ivánka, Pankl Aurél, Fellegi Vilmos, Fischer Ella és Lili, Gombai Piroska és Ferike, Humayer Erzsike, Rottenberg Hedvig Vali és György, Flór Annicza, Szinyei Merse Jenő, Kerpely Ilma, Deutsch Ilonka, Bíró testvérek, Pasiut Endre, Jansits Bandi, Mérey Dalma, Pécs Mariska, Borhy Margit, Kőszeghy Marianna, Stein Rózsika és Jancsi, Pisó Elvira és Valika, Weisz Elza, Altstock Hugó, Hibay Irénke, Hertelendy Bandi, Roder Oszkár, Herzfeld Tóni, Almásy Emma, Schmid Misi, Poór Erna, Magyar Ambrus, ifj. Metzger Ede, Fischer Edithke, Forrai Árpád, Hanvai Ilonka, Müller Pistike, Szentés Magda, Makkay István és Ilonka, Hornicsek Gizi, Schuber Anna, Pecz Erika, Keresztszeghy Zoltán, Antóni Adolf, Auguszt Iluska és Gizike, Vásárhelyi Pali, Deutsch Lilly, Kratochvil Károly, Garai Lujza és Mariska, G. Hunyadi Ferencz, Jurka Flavius, Farkas Lajos, Michaeli Anna, Klein Jolán, Brumberg Károly, Germán Margit, Dominig Ilonka és Erzsike, Kövesi testvérek, Kiss József, Jurenák Gizi, Simek Pista, Térfy Marianne, Liebstein Erzsike és Cara, Albert Zoltán, Grünfeld Tibor, Erdős Ella, Wittenberger Erzsike és Ella, Ullein Tónika, Luzsinszky Zsigmond.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *G. Hunyadi Ferencz Soborsin*, kinek a jutalom-könyvet, (*«A mesztiz.»* Elbeszélések Észak és Dél-Amerikából. Az ifjuság számára írta *Pajeken J. Frigyes*; négy szín-nyomatu képpel, díszes kötésben), a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szabó Erzsike, Büchler Jenő és Helénke, Schmideg Jolán, Dávid Katka, Wellisch Margit Epstein Erzsike, Löw Lenke, Pap Lili és Gizike, Bing Miczike, Geréb Andor, Balassa László és Béla, Guidó Béluska, Trebitsch Imre, Hirsch Emma, Politzer Leó, Kerekes Gyurka, Rosenberg Erzsike és Irma, Kazy Péter, Kiss József, Weress Margit és Ákos, Büben Ivánka, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Hatschek Adrienne és Jeanette, Rencisovszky Margit, Szinyei Merse Jenő, Gutman Margit, Erzsike és Dénes, Németh Margit és Zsófia, Parlagi Béluska, Jávorszky Irén, Gerber Erzsike és Klárka, Barla Aranka és Piroska, Des-

bordes Saphinette, Körösy Margitka, Haas Etelka, Schwarcz Béla, Geréb Lajos, Herzfeld Tóni, Jolán és Gusztó, Smideg Elluska, Majba Vilma, Balás Katicza, Poór Erna, Magyar Ambrus, Weigerth Aladár, Makkay Jenő, Farkas Lajos, Zsakó Zoltán, Totterer István és János, Zmeskall István, Wurm Betty, Makkay István és Ilonka, Schuber Anna, Reichel József, Térfy Marianne Moser Mariska, Fischer Károly, Hüttl Károly, Klein Jolán, Germán Margit, Szöllösy Margitka, Dominig Ilonka és Erzsike, Liebstein Erzsike és Cara, Albert Zoltán, Megele Ilona, Erdős Ella, Löbl M. Ernő, Ullein Tónika, Balázs Erzsike és Ida, Schill László, Singer Dezső, Engel Ella és Camilla.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fosztó Pali. Hát az az oláh város, *Jasszi*, melyben ez-idejű laktok, hajdanában mint *Jászvásár* magyar volt. Ezt talán nem is tudtad. A vidékén ott rekedt még egy csomó magyarság, mely nagy szegénységben, néhol iskola, sőt templom nélkül tengődik-vergődik. Hiröket bizonyosan hallottad: a mi *csángó* testvéreink azok. Tán az egyik falujokba, melynek neve *Istensegits* és amely, úgy tudom, közel esik hozzátok, egy szép tavaszi nap elnézhetnél s arról, amit tapasztaltál, olvasó társaidnak irhatnál is. — **Pécs Mariska.** Rajzaid határozott tehetségre vallanak s biztatlak is, hogy fejleszd. — **Privitzer Anna.** Ha te a kedves Katiczának írni akarsz, egyenest hozzá fordulj s a *Kis Lapot* ne tekintsd pósta-hivatalnak. Forgó bácsi csupán a közeledést közvetíti. — **Kozma Margit.** Az én régi kis olvasómnak kis lányát örömmel fogadom hiveim sorába. — **Kőszeghy Marianna.** Hat éves babától jobb írást nem is lehet kívánni. Majd irsz te még nekem takaros levelet is. — **Müller Pistike.** Elvárom, hogy első leveleid egyikét hozzám intézed. — **Rothauser György.** Minden esetre fogas kérdés. De azért csak jelöld meg a könyvet melyet birni ohajtasz, azután majd segítségünk valahogy a dolgodon. Az írásod ugyancsak megszilárdult. — **Vatyay Mariska.** Úgyes. Besoroztam. — **Gáll Etelka.** Az egyik mulasztást helyre hoztad, de nem azt a sokkalta nagyobb, hogy a bő mondásból csak 6 szót birtál kifejtteni, mikor van tán abban 6-szor 6 is. Hamarosan csak ennyit: *ragya, gát, gyár, állam, ál, tál, ár, tár, lágy, gyarmat, állás, állat* sat. Ily értelemben kiegészítve küldjed be újra. — **Inoka Flavius.** Csak ráismersz tán a magadéra? — **Lichtner Sanyi.** Hogy te még nem nyertél könyvet, s tölem várod, hogy vezessem a véletlen kezét. Komolyan hiszed, hogy én erre képes vagyok? — **Pankl Aurél.** En nem vagyok zeneszerző. Ha érdeklődöl ama dalok iránt, fordulj a Klökner zenemű-kereskedéséhez (Józsefkörut.) — **Schwarcz Emmy és Magda.** Meg vagyok elégedve a kicsike írásával. Különös, hogy mig Emmyke kis bötüket vet csak, mert az

öreg (kezdő) betűket még nem ismeri: más gyermekek ákom-bákom kezdbő-betűkből rójják össze az ő levelkéjüket, mert ezek meg a kis bötűket nem ismerik. — **Ranschburg Béla.** A megfajtás mind-annyiszor helyes volt, de az írás nem volt az. Pedig tudva levő, hogy a hanyag írásu levél nekem annyi, mintha nem is volna. — **Brumberg Károly.** »Zum Beispiel«, »Und so weiter«, »Nordpol«, magyarul: »Példa (vagy példának) okáért«, »és (vagy s) a többi«, »Északi sark«. A verselés művészetét *könyvből* kell elsajátítanod. Ha levelezni akarsz, ird meg czimedet. Leveled többi részéből nem bírok kiokosodni. — **Záborszky Mariska, Jenő és Géza.** Hiszen ha megérkeztek volna! Mert biz' én nyomukat sem láttam, amit nagyon sajnállok. A virágos köszöntést nagyon köszönöm. — **Gutman Margit.** Te azon csodálkozol, hogy a *Kis Lap* nem a ti nevetekre jár. Én meg azon csodálkozom, miért *nekem* írjátok ezt, mikor a *Forgó bácsi 10 parancsolatában* benne van, hogy az ilyes panaszaitokkal a *kiadó-hivatalhoz* forduljatok. — **Herczeg Dani.** Meg fog jelenni. — **Ifj. Luzsénszky Zsigmond.** A *Forgó bácsi 10 parancsolatában* arra kérek föl titeket, hogy soraitokat »Forgó bácsihoz« intézzétek, s te azt kérdeed tőlem, nem-e neheztelek e megszólítás miatt? Hiszen ez nekem a legkedvesebb megszólítás. — **Keviczky Aranka.** Majd egyszer valamikor, ha mesélő kedved addig nem mulik el s a meséléshez való tudást s az előadás művészetét megszerezted, fogsz közölhetőt is írni. — **Reichel József.** Az írásod megjárja. — **Szohner Tivadar.** A »bársonyban« az *ny.* az »egyben« a *gy* s az »egészségben« az *sz* csak *egy* betű-számba megy. Ehhez képest dolgozd át újra a különben ügyes rejtvényt. — **Árvay Jenő.** A feladvány hibás. Nézd meg csak jól. — **Kerpely Irma.** Örvendek a jó hírnek. — **Borhy Margit.** A 2-at közlöm. — **Gerber Erzsébet és Klárka.** Csak hogy megint vigan vagytok! A fordítást, ha beválik, közlöm. — **Balás Katicza.** Sőt! Korodhoz képest írásod csinos. — **Hamvai Ilonka.** — Hát innen a hosszú hallgatás? De már most, hogy szerencsésen fölépültél, a régi buzgósággal folytasd. — **Pecz Erika.** Csak előre kedves lányom! — **Fellegi Vilmos.** Minek másolgatni egy meglevő könyvből? A rejtvényt sorát várja. — **Magyar Pál.** Ügyes. Közlöm is. — **Humayer Erzsike.** Hibátlan, de már ilyen alakban megjelent. — **Csongrády testv.** Kellemes tudomásomra szolgál. — **Büben Ivánka.** A közlendők sorába ígtattam. — **Fischer Edithke, Dumtsa Dömötör.** A régi buzgalom ujlását örömmel fogadom. — **Strasser Endre.** Csakis az őszi negyedben. Addigra tán elkészülnek a rajzok is. — **Ifj. Beierl József.** Hát fiacskám, azok a te apró szösszenteseid még nem mehetnek verszámba. — **Kerekes Gyurka.** Közlöm. — **Sándor Béla.** Mind a kettőt besoroztam. — **Stein Malvine.** Előbb a czimedet küldjed be. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

szeretne folytatni *Wurm Betty* (Troppau) *Follinus* Emilia és Ervin testvérekkel. (Képes lev. lapokat cserélne.) — *Kövesi Pali* (VIII. József-körút 36 II. 12.) *Trebitsch* Károlyval. — *Hüttl Károly* (V. Dorottya-utca 14.) *Golden* Jolánnal.

JÓ SZIV.

Az országos gyermek-védő egyesület javára: A »Kagál« cz. társaság 1 kor. 60 fill.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

április—decemberi folyamára.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, kérjük azokat a t. előfizetőinket kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket minél előbb megújítani, hogy a lap pontosan meg legyen küldhető.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre 2 korona.

Fél évre 4 ..

Egész évre 8 ..

Az előfizetések, legczélszerűbben postai-utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.